

Tekstsamling

*Et spirende møde mellem
Vivaldi, lyrik & Sonja Richter*

FORÅRSKONCERT

med

Danmarks Underholdningsorkester

William Shakespeare: Sonet nr 18

Hvad skal jeg kalde dig – en sommerdag?
For blakket vejr er du velsignet fri;
majløvet skælver under blæstens slag
og somrens frist er alt for snart forbi;
snart brænder himlens øje alt for hedt,
snart er dens glatte pande vred og vrang;
alt smukt må visne hen, lidt efter lidt,
al blomstring falme ved naturens gang.
Men du har evig sommer, lys i live,
for dødens griske skygge er du ren;
fastholdt i disse linier skal du blive
en podekvist på evighedens gren.
Så længe øjne ser og stemmer lyder,
har digtet liv, du er, hvad det betyder.

William Shakespeare: Sonet nr 15

Når jeg betragter alt hvad der er til
og ser hvor kort fuldkommenheden varer –
at verden er en scene, fuld af spil,
som himmelstjerner hemmeligt forklarer;
når jeg forstår at alt får sin bekomst
frembragt og fældet af den samme himmel,
at mennesker visner mens de står i blomst,
og prægtigt klædt forgår i støv og skimmel;
så fører dette syn af løste bånd
min tanke til din ungdoms rige skat,
hvor tiden og forfaldet hånd i hånd
forvandler dagens gry til smudsig nat;
og for min kærlighed, i kamp med tiden,
indpoder jeg dig liv, som blomstrer siden.

Tove Ditlevsen: Erindringens Blomster (fra Pigesind)

Skønne og sælsomme blomster gror i mit sind.
Tanker så fine og lette som engtågens spind
Flagrer som fugle imod mig og stryger min kind.

Ondt er en skøn rose plantet i sortmudret dynd.
Skræmt og fortabt på en stilk, der er barnlig og tynd
bøjer den hodet i skam og berusende synd.

Så er der blomster, der slet ikke dufter, men står
blege som blodløse piger med udslået hår,
glemte som bristede drømme og lægede sår.

Men der er nogle hvis duft er så sjælden og sød,
at den fortæller om skønhed, der aldrig er død,
men lyser frem gennem mørket i strålende glød.

Nænsomme hænder har plantet dem, og deres duft
bærer erindringens yndigste, eventyrluft
over de trætte grå blomster, hvis navn er fornuft.

Tungsindets blomst er en dejlig døende drøm.
Glidende blidt ad en tindrende tårefuld strøm
spredes den blødende duft, der er smertelig øm.

Attråværdig og blændende skøn står
en blomst uden navn,
dragende alle fortabt i sin dejlige favn,
vigende bort som en længsel, et døende savn.

Og mellem bladene blege og blå så jeg gemt
et ansigt så fjernt og så skønt som en sorg, der er glemt,
– da vendte jeg hovedet bort, indtil døden forstemt.

Jeg hviskede: ”Blomst – ak du tabte
jeg kender dit navn,
kender til døden din skønne og svindende favn,
du, der har sænket min sjæl i udødeligt savn.”

Og jeg bad fuglenes skare, der strøg om min kind,
bære erindringens blomster bort fra mit sind,
føre dem vidt over jord med den glemsomme vind.
Men fuglen er stum, og den bored sit næb i mit bryst,
den tog alle blomster der var mig til glæde og trøst.
– Kun savnet fandt aldrig hvile ved glemselens kyst.

Inger Christensen: Nu ingen panik (fra Alfabet)

Nu ingen panik, det er bregner
på rejse, de opsamler tiden
og bundter den, bregnerne har

deres egen kalender, tårer
og regn og lidt sollys så sort
som når skovsnegle bærer det

rundt; åh lyt til de rolige
vifter og sporernes underste
brune sekunder der tikker

endnu, måske kan de huske
hvor skjulte vi lå, hvor
skjulte på steder hvor aldrig

et menneske kommer, vi lå
før vi omsider blev født
og krøb frem; jeg ser mig

uroligt tilbage og sneen,
der falder så tyndt her til
morgen, vågner forsigtigt

og smelter, en eng ligger
udbredt med viber, man går
efter lyden, det knækker

så frossent i isen, præcis
som da tårer engang skulle
knuses som perler og strøs

på den syge, omsider er
kroppen så salt at dens
lange historie opløser

spejlet, lidt fnug fra en
dyne min mor må have rystet
forsvinder, og barndommen

breder sig forude, henne
ved vinduet foldes lidt
sollys på plads i gardinet

aften den sekstende juni

Naja Marie Aidt: En ørn (fra Alting Blinker)

En ørn har i snart en time kredset over mit hoved,
foråret blinker i pytterne, kirsebærtræet er en lyse-
rød sky som vi svæver på og ørnen dykker og tager
en sprællende rotte, så tager vi toget til Brighton
Beach hvor alt er på russisk hvor der kun sælges

hele flasker vodka på restauranten hvor barnet
propper sig med surkål og borsjtj hvor kinesiske
brude stiller op til fotografi med solnedgangen i
ryggen; da er det at du begynder at græde og hvisker:
Alt er spildt og enten for tidligt eller for sent.

Men åh. Du er for ung til dét mørke. Elsker du nogen?
Nej

og ja. Elsker nogen dig? Dit ansigt så blegt som en
måne. Din ryg i bilen hjem. Du puttes i seng, men
er alt for stor. Du kortlægger kærligheden og dens
fravær bag sitrende øjenlåg.

Nu er det mig der flæber mod din lukkede dør.
Drikker mig plørefuld. Barnet i sit sekstende år har
fået nok og længes efter mere, ørnen i parken hviler
mæt i kirsebærtræet, brudens blod på lagenet, sup-
peresters gæren i i gryden
og månen fra dit ansigt er steget op på himlen hvor
den forskruer mig, forleder mig til fald, fortrydel-
ser og sene rejser tilbage til dengang mit eget forår
(grønt, rasende) var det allerførste der var mit eget

Tove Ditlevsen: Drømme (fra Pigesind)

Tusmørkegyldne, måneskinsblå,
er mine undrende, skælvende drømme,
skibe, der glider ad natlige strømme
gennem en dag der er grå.

Spindelvævsfine, lette til gråd
er mine tanker jeg selv ikke kender,
jagende gennem et hjerte der brænder
og aldrig ved trøst eller råd.

Stjernedrømslyse, flammeblomstrøde,
er disse tonende, dirrende sanser,
brydende alt hvad der dræber og standser
slår de mit hjerte imøde.

**Inger Christensen: Følger nu søvngængerruten
(fra Alfabet)**

følger nu søvngængerruten
hen under højslettens
brede balsamiske himmel
på tværs af en isdækket sø
på langs af en vindgroet ø
lodret ned gennem ilden
vandret frem gennem sneen
indsvøbt i vindens kåbe
indbagt i solens brød
kuldkastet holdbar præcis
indblæst i barfjeldets is
op over græsstråets tinde
ned under rodnettets sår
ud gennem bundfrostens hinde
ind gennem isplantens hår
gendøbt i bjergenes kul
omsvøbt af vandøjets hul
rundt om en strålesols arme
ind mellem lyskløftens ben
frembragt i bjergkongens skrin
oppebåret udkåret fin
hensat i luftens vugge
ad regnbuens veje forsvundet
ind gennem bjerglærkens æg
ud gennem sollysets væg
der færdes de stille
i Mælkevejens støv
slår teltene op
mellem stjernernes løv
cikorien blomstrer
så endeløst blå
det virker som ingen
er andet end små
jeg sætter mig ned
med min lysvågne dukke
dens øjne af glas
er så underligt smukke
min mor træder ud
med en dampende skål
lidt kød hun har varmet
på Nordstjernens bål
jeg taler med dukken
der ligner mig selv

om det man forstår
ved umisteligt held
det at vi pludselig
opstår og fødes
det at vi straks
er flere der mødes
vi låner lidt ild
det begynder at gløde
det er som vi selv
smeltes af fra det døde
som hvis stjernerne straks
ved berøring bliver bløde

**Tove Ditlevsen: Tidlig Sommermorgen (fra
Pigesind)**

Nu perler duggen over mark og enge,
den sænker sig som spinkle fuglefødder,
og jorden ånder tankefuld og længe
nyt liv og kraft fra sine stærke rødder.

Snart skinner solen, og små blomsterhoder
vil løfte sig og nikke blidt: Godmorgen,
og stirre undrende mod fjerne kloder –
selv lige langt fra lykken og fra sorgen.

Umærkeligt, i store huse, hviler
små mennesker, der ingen dag fornemmer,
skønt græs og blomster strækker sig og smiler,
og luften dirrer sødt af fuglestemmer.

En lille klokkeblomst har drømt bedrøvet,
at den blev knækket af og trampet over,
nu bøjer den sit hoved ned i støvet,
skønt alle onde blomsterdrømme sover.

En tåre hænger i de fine blade,
hvorover tungt en drømmesorg har lagt sig,
og blomster græder med, der før var glade.
Ak, blomsterne min elskede har bragt mig.

Naja Marie Aidt: Så pludselig bøgeskov (fra Alting Blinker)

Så pludselig bøgeskov, helt grønt bag de blundende øjne
en hind springer over den stampede jordvej
her lugter af syre og mos og kinden mod bark, solregn
mellem stammer, jeg er hjemme og hører Østersøen
slå mod store sten langt borte er jeg hvilende som en
fe eller en heks i skovbundens dufte
vi kan så let glemme at vi er dem vi er
at vi er, men der skal bare et lille signal til
at vække den slumrende, som nu, i skoven, for
HØR NU er det ikke sang og bægerklang
Der lyder i de grønne sale? JO, et gilde sørme
for barnet i sit syttende år, der aldrig har
haft det bedre og aldrig får det bedre; verden blinker
alting ufatteligt muligt mens et kraftspring
og en ny men ikke forstyrrende følsomhed har slået sig ned
midt i den uimodståeligt marcipanemmende
krop.

Inger Christensen: Sommerfugledalen VI + VII

Som påfugløje flagrer de omkring,
jeg tror jeg går i paradises have,
mens haven synker ned i ingenting,
og ordene der før var til at stave,

opløser sig i falske øjepletter,
dukatfugl, terningfugl og Harlekin,
hvis gøglerord om kiselhvide nætter
forvandler dagens lys til måneskin.

her gror de stikkelsbær -og slåenbuske,
som ligegyldigt hvilke ord du spiser
gør livet sommerfuglelet at huske.

skal jeg måske forpuppe mig og måbe
ved alt, den hvide Harlekin fremviser
og foregøgler universets tåbe.

og foregøgler universets tåbe
sig selv, at der er andre verdener til,
hvor guderne kan både gøre og råbe
og kalde os tilfældigt terningspil,

så mind mig om en sommerdag på Skagen,
da engblåfuglen under parringsflugten
fløj rundt som himmelstumper hele dagen
med ekko af det blå fra Jammerbugten,

mens vi, der bare lå fortabt i sandet,
så talrige som nu kun to kan være,
fik kroppens elementer sammenblandet

af jord som havs og himmels mellemting
to mennesker, der overlod hinanden
et liv der ikke dør som ingenting.

Inger Christensen: Fragment (fra Alfabet)

fragment af et forår, en aften
af den slags hvor vejene næsten
går ud i det blå, men ingen
bevæger sig; vejstøvet minder
om vejstøvet der hvor de fleste
bliver skudt og stilheden slæber
på sten, men der sker ingenting

et sted falder noget som ingen
har rørt ved ned fra en hylde,
måske mens min bedstemor står
som hun altid har stået i sit
køkken og koger abrikosgrød;
jeg ved hun er død, men duften
er så stærk, at kroppen der sanser

den, selv bliver en frugt; og mens
frugten hænges op i det nærmeste
træ, som måske er en birk der
bærer rakler og aldrig abrikoser,
hører man skuddet i forvejen, før
end lidt efter, og det lød som en
dør uden hus der står åben endnu

**Inger Christensen: Det er temmelig nyt
(fra Alfabet)**

Det er temmelig nyt
at jeg hører cikaderne

her hvor det er koldt
og de derfor ikke findes

måske er det den slags
der altid er sket

når lyset rejser nordpå
og birken rejser med

som når et rum fra en

drøm på en rejse engang
er netop det rum man
kommer hjem og flytter ind i

der findes en tegning

af et indkapslet barn
der sidder på hug i
en ikke særlig stor krystal

det er som i drømme

der hverken er drømt
af mennesker, dyr
eller fugle, måske af insekter

måske af den rejsende

selv der så længe
ser væk fra sig selv
og fordeles i birkenes dis

måske af et barn der

ihærdigt studerer en skovsø
og finder at sjælen godt
kan være drømt af cikader

det sker undertiden

når sneen er smeltet
at alt hvad den skjulte
kommer frem så sjælen kan ses

ligesom når døden først

bliver rigtig synlig
når nogen betragter den gave
den døde fik med sig i graven

jeg tror nok den ligner

den æske af blakket metal
jeg længe har vidst
at jeg medbringer

den indeholder ikke

spor andet end en mønt
et fingerbøl af sølv
en tand og en lille tom flaske

men dens duft når

man åbner den
opfylder alt
som solen ved midnat

sådan har jeg tænkt mig

forestillingsevnen
som et klart krystalrum
der omslutter dødslejet

hvor den døde først rigtig

ligner sig selv
ved at dø fra de andre

Inger Christensen: Livet (fra Alfabet)

Livet, luften vi indånder findes

en lethed i alt, en lighed i alt,
en ligning, et åbent bevægeligt udsagn
i alt, og mens træ efter træ bruser op i
den tidlige sommer, en lidenskab, lidenskab
i alt, som fandtes der i luftens leg med
den faldende manna en enkel principtegning,
enkel som når lykken har masser af mad
og ulykken ingen, enkel som når længslen
har masser af veje og lidelsen ingen,
enkel som den hellige lotus er enkel
fordi den kan spises, en tegning så enkel
som når latteren tegner dit ansigt i luft